Р Е Ш Е Н И Е
№ 3040

гр. София, 09.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 11.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова
Вяра Русева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **10604** по описа за **2013** година докладвано от съдия Вяра Русева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно – процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Л. А. К. срещу съдебно решение от 29.06.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 2 състав по НАХД № 13403 по описа за 2012г., с което е потвърдено Наказателно постановление № 26191 от 30.05.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция" -СДВР, с което за нарушение по чл.25, ал.2 от ЗДвП на касатора на основание чл.179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 5 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150 лв.

Касаторът излага доводи за неправилност и необоснованост на решението. Твърди, че не е изяснена фактическата обстановка, не се доказвало безспорно, че е извършил нарушението, тъй като свидетелските показания не били логични и последователни. Сочи, че районният съд не бил разпитал актосъставителя, както и самия него, както и не били събрани поисканите доказателства. Моли да се отмени обжалваното решение и отмени наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не ангажира становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София-град, VI -ти касационен състав, намира касационната жалба за допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

След като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетелите Й. И. С. (актосъставителя) и Н. А. Рогова и писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно жалбоподателят е осъществил от обективна и субективна страна състава на визираното в НП нарушение по чл.25, ал.2 от ЗДвП и при съставяне на АУАН и при издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, които по своя характер са затруднили правото на защита на наказаното лице, индивидуализирано е наказанието.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови доказателства. Съобразно чл.218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Съобразно чл.220 АПК касационната инстанция възприема установена от СРС фактическа обстановка, която напълно кореспондира на събраните по делото доказателства.

Постановеното решение е правилно, като направените в него изводи се споделят изцяло от настоящата касационна инстанция, поради което не следва да се повтарят. При правилно констатираните от Софийския районен съд факти и правилна преценка, в тяхната взаимовръзка и обусловеност на събраните гласни и писмени доказателства, настоящият състав намира, противно на убеждението на касатора, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му.

На следващо място в хода на съдебното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да са основание за отмяна на постановеното съдебно решение. Въззивният съд е събрал и анализирал относимите доказателства. Неоснователни са твърденията, че не е разпитан актосъставителя Й. И. С.. Разпита му е обективиран в протокола от проведеното с.з. от 7.03.2013г и при постановяване на решението си първоинстанционният съд се е позовал на показанията му. Същите са ценени във взаимовръзка и обусловеност с показанията на другата разпитана по инициатива на жалбоподателя свидетелка Н. А. Рогова. Обосновано и в съответствие с останалия събран по делото доказателствен материал съдът е кредитирал показанията им доколкото не си противоречат относно установяване факта на навлизане в съседна пътна лента и непропускане движещия се отляво л.а. Съдът въз основа на личните си възприятия при непосредственото събиране на доказателствата е изградил мнението си относно тяхната достоверност като е изложил мотиви за преценката си. Показанията на свидетеля- актосъставител С. потвърждават, че е оформил акта за установяване на нарушението, като по този начин, като е

потвърдил подписа си върху акта, потвърждава и изнесеното в него. Не е възможно с оглед изминалия период от време от събитието до разпита им и предвид значителния брой АУАН, които се съставят ежедневно от служители на ПП СДВР за нарушения на територията на [населено място], свидетелите да възпроизведат в детайли възприети факти относно фактическа обстановка касаеща период от десет месеца назад. Свидетелите потвърждават обективираните в съставения на мястото на нарушението АУАН обстоятелства, които са били констатирани непосредствено. Неоснователни са наведените в касационната жалба доводи, че СРС не е провел пълно съдебно следствие, като не е допуснал поисканите от жалбоподателя доказателства. Видно от материалите по делото, Л. К. е поискал единствено допускане гласни доказателства, което искане е уважено и е разпитан в с.з. на 6.06.2013г доведения от него свидетел Н. Рогова. СРС не му е отказвал събиране на доказателства. Напротив, на същия му осигурена възможност за защита, от която се е възползвал.

От приложената скица на ПТП и декларациите е видно, че актосъставителят е разпитал и снел обясненията на участниците в ПТП. Относимите факти и обстоятелства са изяснени и се потвърждават както от показанията на разпитаните свидетели, така и от съдържанието на акта за установяване на административно нарушение, редовно съставен и ползващ се с презумптивна доказателствена сила по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП в хода на административно – наказателното производство. Съставения АУАН има доказателствена тежест за изписаните в него фактически положения и при положение, че в хода на производството не се представят доказателства от жалбоподателя за установяване на други факти за същата фактическа обстановка. Въпреки предоставената му възможност жалбоподателят не е ангажирал доказателства за опровергаване изложените в АУАН обстоятелства. Оспорване на фактическите констатации няма стойност, доколкото не се навеждат други фактически твърдения за случилото се, които да се докажат по надлежен ред с допустими, относими и необходими доказателствени средства. Съгласно чл. 25, ал. 2 от ЗДвП при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента, водачът е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Управлявайки тролейбуса, без да се съобрази с правилото на чл. 25, ал. 2 от ЗДвП, жалбоподателят не е дал предимство на другото МПС, с рег. [рег.номер на МПС] , вследствие на което е настъпило събитие – ПТП. От субективна страна нарушението е извършено виновно, при формата на вината небрежност - нарушителят е правоспособен водач на МПС и е бил длъжен да знае правилата за движение по пътищата и да съобрази поведението си с тях. Същият не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди. Жалбоподателят не е изпълнил задължението си, уредено в чл. 25, ал. 2 ЗДвП като водач на МПС при извършване на маневра, която е свързана с навлизане изцяло или частично в съседна пътна лента да пропусне пътните превозни средства, които се движат по нея. Водачите без предимство са задължени да пропуснат ППС които се движат по съседна пътна лента. Административната преписка дава възможност да се установяват фактите по нарушението, които са вярно обективирани в съставените актове, и правната квалификация в НП напълно съответства на фактите по случая. Съществува пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено. Безспорно е

установено извършването на нарушението, неговия автор и правилното прилагане на закона.

Настоящият състав на съда, намира обаче, че НП следва да бъде изменено относно размера на наложената глоба. Нормата на чл.179 ал.2 от ЗДвП предвижда за това нарушение глоба в размер от 100 до 200 лв., ако деянието не съставлява престъпление. На касатора е наложена глоба в размер на 150 лв. Съобразно липсата на мотиви на наказващия орган за определяне размера на глобата в по-висок от минимално предвидения размер, касационната инстанция намира, че НП следва да бъде изменено относно размера на наложената на касатора глоба, като бъде определена в минимално установения размер от 100 лева.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ съдебно решение от 29.06.2013г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 2 състав по НАХД № 13403 по описа за 2012г., и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 26191 от 30.05.2012г издадено от Началник АНД, отдел „Пътна полиция" -СДВР, с което за нарушение по чл.25, ал.2 от ЗДвП на Л. А. К. на основание чл.179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5, пр. 5 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 150 лв. като намалява глобата в размер на 100 лева за нарушение на чл.25 ал.2 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: